

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 292/2021
23.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Иване Трајковић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 319/19 од 27.07.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 869/2020 од 29.12.2020. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К 319/19 од 27.07.2020. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 869/2020 од 29.12.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К 319/19 од 27.07.2020. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 2. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године, те је одређено да ће се ова казна извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом којим се уређује извршење кривичних санкција и да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова, самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у Заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом окривљени је осуђен и на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд уколико окривљени не плати новчану казну у остављеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новачне казне одредити један дан казне затвора. Окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то: једне ловачке пушке ..., фабричког броја ... калибра 12 мм, без муниције, једног

оквира за аутоматски пиштољ „...“ без муниције, једног оквира за пиштољ ... са 15 метака калибра 9 мм, 85 метака за пиштољ калибра 9 мм, 11 метака калибра 7,62 мм, 30 метака, калибра 3,6 мм, једног тротилског метка од 100 грама, 2 детонаторске каписле број 8, два котура спорогорућег штапина и 2 мала парчета штапина дужине 15 м. Окривљени је обавезан да Основном суду у Нишу на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, као и да Основном јавном тужилаштву у Нишу на име трошкова кривичног поступка исплати износ од 7.200,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 869/2020 од 29.12.2020. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Нишу, окривљеног и његовог браниоца, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Ивана Трајковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да наведене пресуде укине и списе предмета упути првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Закона о кривичном поступку не може заснивати. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да је другостепени суд у образложењу пресуде навео да из записника о увиђају лица места од 30.04.2018. године произлази да су службена лица поступала по обавештењу супруге окривљеног, ББ, која у току поступка није испитана у својству сведока, а оно што је она изјавила полицији у својству грађанина, односно обавештење добијено од стране грађанина представља недозвољен доказ у смислу члана 16. став 1. ЗКП, који сходно члану 84. став 1. ЗКП, није могао бити коришћен у кривичном поступку. Следствено наведеном, према ставу браниоца, записник о увиђају места догађаја од 30.04.2018. године у који је унето обавештење примљено од грађана – супруге окривљеног ББ и који је прикупљен супротно члану 16, члану 133. и члану 152. став 2. ЗКП, без наредбе суда, представља незаконит доказ на коме се пресуда није могла заснивати.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 133. став 1. ЗКП, прописано је да се увиђај предузима када је за разјашњење неке чињенице у поступку потребно непосредно опажање органа поступка, а ставом 2. истог члана прописано је да предмет увиђаја може бити лице, ствар или место.

Одредбом члана 136. став 1. ЗКП, прописано је да се увиђај места предузима на месту кривичног дела или другом месту на коме се налазе предмети или трагови кривичног дела.

Из записника о увиђају места догађаја МУП РС, Подручне полицијске управе у Нишу, Одељење криминалистичке полиције, Одсек за сузбијање општег криминалитета од 30.04.2018. године, произлази да су овлашћена службена лица полиције поступајући по обавештењу ББ, супруге окривљеног, у складу са својим овлашћењима из члана 133. и члана 136. ЗКП, извршила увиђај места догађаја – куће у власништву мајке супруге окривљеног, као места на коме се могу пронаћи предмети и трагови кривичног дела, пошто је претходно о догађају обавештен надлежни јавни тужилац, који се изјаснио да ће вршење увиђаја поверити полицији, што је у наведеном записнику и констатовано.

По налажењу овог суда, записник о увиђају места догађаја од 30.04.2018. године садржи само оне податке, који су битни за ток и садржину предузете радње као и опис изузетих трагова кривичног дела и, насупрот наводима захтева браниоца, у наведени записник није унета садржина обавештења примљеног од грађана – ББ, супруге окривљеног, већ је само наведено да је излазак на место догађаја, извршен поводом тог обавештења.

Из изнетог произлази да се побијана правноснажна пресуда не заснива на обавештењу примљеном од грађана – супруге окривљеног ББ, на ком доказу се пресуда по одредбама Законика о кривичном поступку не би могла заснивати.

Поред наведеног, Врховни касациони суд налази да, како у конкретном случају није извршено претресање стана и других просторија, већ увиђај места, то службеним лицима полиције за предузимање те доказне радње у смислу члана 133. и 136. ЗКП, није била неопходна наредба суда.

Следствено изнетом, записник о увиђају места од 30.04.2018. године ни сам по себи нити по начину прибављања није у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку и, супротно наводима захтева, не представља незаконит доказ у смислу члана 16. став 1. ЗКП, који сходно одредби члана 84. став 1. ЗКП није могао бити коришћен у кривичном поступку.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је оценио као неосноване наводе захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Осталим наводима захтева којима се истиче да место на коме се налазило предметно оружје са муницијом – необезбеђени помоћни објект у власништву таште окривљеног, где окривљени није имао ни пребивалиште ни боравиште, затим начин чувања истих – необезбеђена летња кухиња, као и време извршења дела – када је окривљени био на издржавању прекршајне казне затвора, уз одсуство доказа о вољној државини и директног умишљаја чини околности које указују на непостојање законских обележја предметног кривичног дела у радњама окривљеног, по оцени овога суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке који су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама,

чиме бранилац окривљеног суштински оспорава оцену изведених доказа и таквом оценом чињенично стање утврђено у побијаној правноснажној пресуди и тиме указује на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче и да су побијаном правноснажном пресудом повређене одредбе члана 3. и члана 16. став 5. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди нити због повреде закона из члана 3. и члана 16. став 5. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.**